

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 3375/2021

31.03.2022. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Гордане Џакула и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зорана Ненковић адвокат из ..., против туженог ЈП за подземну експлоатацију угља Ресавица – Рудник лигнита „Лубница“, са седиштем у Лубници, чији је пуномоћник Мирослав Васић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1250/2021 од 27.05.2021. године, у седници већа одржаној дана 31.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1250/2021 од 27.05.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1250/2021 од 27.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару Гж1 1501/17 од 30.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћене зараде по основу прековременог рада за период од новембра 2014. године до октобра 2017. године исплати износ од 23.664,91 динара са законском затезном каматом на појединачне износе почев од последњег дана наредног месеца у односу на месец на који се исплата односи па до исплате и износ од 24.177,18 динара са законском затезном каматом почев од 01.11.2018. године до исплате и да у име и за рачун тужиоца надлежним фондовима уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, здравствено осигурање и осигурање за случај незапослености на износе мање исплаћене зараде, као неоснован. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1250/2021 од 27.05.2021. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Зајечару П1 1501/17 од 30.10.2020. године.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалог права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредбе члана 108. став 1. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05..75/14) и члана 51. Колективног уговора туженог од 30.05.2015. године, оцењен је неосновним тужбени захтев за исплату увећане накнаде зараде за прековремени рад, јер је, иако код туженог није формално уведена прерасподела радног времена, фактички модел рада тужиоца у спорном периоду представљао својеврсну прерасподелу радног времена, у којој је остварени већи фонд часова рада од уговореног компензован коришћењем слободних дана, који су обрачунавани и исплаћивани као редован рад.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни касациони суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда да се у ситуацији када запослени није радио већи број сати укупно од уговореног и законом дозвољеног радног времена не ради о прековременом раду, већ о прерасподели радног времена.

Из наведених разлога нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па је применом члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. став 1. и 3).

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 05.12.2017. године, у којој је као вредност предмета спора наведен износ од 250.000,00 динара. Вредност побијаног дела пресуде износи 47.842,09 динара.

Како побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић